

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 20.09.1962, sp zn. 3 To 384/62, ECLI:CZ:NS:1962:TO.384.1962.1

Číslo: 38/1963

Právní věta:

O dokonaný trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. nejde, jestliže poškozený nebyl vůbec poraněn nebo byl-li okamžitě mrtev. Jestliže však obžalovaný v takovém případě úmyslně ujel, aniž se přesvědčil, v jakém stavu se poškozený nalézá, dopustil se zpravidla pokusu trestného činu neposkytnutí pomoci podle § 8 odst. 1, § 208 tr. zák.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 20.09.1962

Spisová značka: 3 To 384/62

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Doprava, Neposkytnutí pomoci, Pokus, Účastenství, Zákaz činnosti, Zavinění

Předpisy: § 208 tr. zákona

§ 254 tr. ř.

§ 35 tr. zákona

§ 49 tr. zákona

§ 8 tr. zákona

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozsudkem okresního soudu v Nymburku bylo jednání obžalovaného kvalifikováno jednak jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zák., neboť obžalovaný jinému z nedbalosti způsobil smrt, při čemž porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona, jednak jako trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., neboť jako řidič dopravního prostředku po dopravní nehodě, na níž měl účast, neposkytl osobě, která při nehodě utrpěla újmu na zdraví, potřebnou pomoc, ač tak mohl učinit bez nebezpečí pro sebe nebo jiné.

Za oba tyto trestné činy byl obžalovanému uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 roků a trest zákazu činnosti řídití motorová vozidla na dobu 5 roků.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal odvolání obžalovaného a jeho manželky proti uvedenému rozsudku okresního soudu v Nymburce a k odvolání obžalovaného a jeho manželky

napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o vině trestným činem neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. a ve výroku o trestu.

Obžalovaného uznal vinným pokusem trestného činu neposkytnutí pomoci podle § 8 odst. 1 a § 208 tr. zák.

Za tento trestný čin, jakož i za trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, odst. 2 tr. zák. mu uložil podle § 224 odst. 2, § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků a podle § 49 odst. 1 tr. zák. trest zákazu řídit motorová vozidla na dobu 5 roků.

Ve výroku o vině trestným činem ublížení na zdraví ponechal napadený rozsudek nedotčen.

Z odůvodnění:

Odvolací soud přezkoumal ve smyslu § 254 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl odvolatel podal odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku a dospěl k těmto závěrům:

1. Pokud jde o skutkový děj, týkající se jednání obžalovaného, které bylo podřazeno pod ustanovení trestního zákona o trestném činu ublížení na zdraví, je toto skutkové zjištění soudu I. stupně správné a právní závěr, vyvozený z tohoto skutkového zjištění odpovídá zákonu a stavu věci. Týká se to i kvalifikace podle odst. 2 § 224 tr. zák., neboť bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný jel nepřiměřenou rychlostí, že své osobní auto nezastavil ani náležitě nezmírnil, ani když byl oslněn protijedoucím motorovým vozidlem a jeho nedbalost byla v příčinné souvislosti se smrtí N. V tomto směru odkazuje odvolací soud na správné a výstižné důvody napadeného rozsudku. Pokud jde o trestný čin ublížení na zdraví, nemohlo mít odvolání obžalovaného úspěch. Je naprosto nerozhodné, zda-li poškození B. a N. šli vedle sebe anebo za sebou, neboť i kdyby byli sami porušili předpisy dopravní, bylo povinností obžalovaného řídit své vozidlo tak, aby k nehodě nedošlo. Kdyby byla zjištěna nedbalost ze strany B. anebo N., mohlo by se jednat o případné spoluzavinění, ovšem nic takého zjištěno nebylo.

2. Odvolací soud při přezkoumání rozsudku soudu I. stupně přihlédl i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány. Toto se týká skutkového děje, který pak podřadil soud I. stupně pod ustanovení § 208 tr. zák. o trestném činu neposkytnutí pomoci.

Z důkazního materiálu, zejména z protokolu o ohledání místa, z fotodokumentace a z výsledků pitevního ohledání zjišťuje odvolací soud, že příčinou smrti N. bylo rozdrčení mozku, že smrt nastala okamžitě a že ji nebylo možno zabránit žádnou včasnou lékařskou pomocí.

V souzeném případě se tudíž nemůže jednat o dokonaný trestný čin neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák., ježto jak bylo zjištěno, poškozený B. nebyl vůbec poraněn, takže žádné pomoci nepotřeboval a N. byl na místě mrtev, takže ani tomuto nemohla být pomoc poskytnuta. Ovšem jednání obžalovaného v tomto směru nezůstává beztrestným. Obžalovaný pojal úmysl pomoc neposkytnout, aniž by se přesvědčil, v jakém stavu se N. nalézá, z místa dopravní nehody, kterou způsobil, ujel a v důsledku toho se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které zakládá všechny znaky pokusu trestného činu neposkytnutí pomoci podle § 8 odst. 1, § 208 tr. zák.

3. Pokud brojí obžalovaný jinak proti výroku o trestu odnětí svobody, jeho námitky nejsou opodstatněné, neboť trest odnětí svobody a trest zákazu řídit motorová vozidla, které byly uloženy soudem I. stupně, jsou ve správné výši, a proto byly uloženy i odvolacím soudem.